

[Kirsten Jacobsen]

fordi man har ét stort stempel i disse sager, som anvendes flittigt og i flæng, og på det stempel står der »fortroligt«.

Det er en uomtvistelig kendsgerning, at der findes verserende straffesager, og det, der egentlig har fået mig til at fremsætte dette forslag og rejse denne debat, er, at det forekommer mig underligt, at retterne i alle de sager, der er rejst mod disse finansielle institutioner, i alle tilfælde og uden undtagelse har fundet, at navneforbud og dørlukning skulle accepteres. Det tyder jo ikke på, at man har foretaget den saglige bedømmelse af sagen, der normalt skal til, og det tyder ikke på, at man i den enkelte sag har set på hensynet til ikke at krænke en bestemt person. Nej, det tyder på den antagelse, at man simpelt hen bruger det pr. automatik, når man bliver bedt om det. Og det er endnu mere krænkende for retsbevidstheden her i landet, end om man skulle vedtage, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre.

Jeg tror også, at en ordentlig undersøgelse af hele omfanget af dørlukning og referatforbud vil vise, at man er nødt til at gøre noget på det område, for ellers kan vi ikke gå rundt og sige, at vi går ind for offentlighed, at offentligheden skal have videst mulig indsigt, og at man kun i undtagelsestilfælde vil acceptere, at man enten lukker dørene eller udsteder referatforbud.

Til belysning af noget af det, jeg har sagt, vil jeg gerne nævne, at en af de finansielle institutioner er gået meget længere end bare navneforbud og referatforbud; den er nemlig gået så langt i hemmelighedskræmmeriet, at den har begæret kun at lade sig afhøre i det, der hedder indenretlige forhør. Jeg er ikke jurist, men har måttet spørge mig for om, hvad sådan noget i grunden var, og hvad det handlede om, og hvem det drejede sig om, og der var nogle kloge mennesker, der fortalte mig, at indenretlige forhør var noget, man normalt brugte i grove voldtægtssager. Alligevel har disse finansielle institutioner og deres ledelse fundet, at de kunne begære indenretlige forhør for at beskytte deres eget image og dække over deres egne handlinger; det kommer ikke offentligheden ved, det kommer ikke alle de mennesker ved, som enten har penge til gode, eller som skylder penge, og som er afhængige af instituttets drift.

Jeg synes, at hensynet til de mange – og det er et stort område, som har stor samfundsmæssig betydning – og hensynet til, at tingene skal

ske i åbenhed, taler meget, meget tungere til fordel for at have åbne retsmøder og åbne afhøringer end hensynet til en lille skare, som selv har bragt sig i den situation, de befinder sig i.

Jeg synes, det er totalt uacceptabelt, at man oven i købet efter alle de hændelser, der er sket i den finansielle sektor, og som vi alle sammen kender godt, oplever, at regeringen fremsætter forslag, som, samtidig med at de skal redde den finansielle sektor fra endelig fallit og konkurs, og hvad det hedder, indskrænker offentlighedens muligheder for at få indsigt. Man indskrænker meget mere nu, man siger f.eks., at partsbegrebet skal indskrænkes, man siger, at straffebestemmelserne ved videregivelse af fortrolige oplysninger skal skærpes osv., og den lille smule ikkefortrolige oplysninger, der var, skal nu også nærmest fjernes. Det bliver altså totalt sort, lukket land, hvor de finansielle institutioner kan boltre sig; ingen har mulighed for at kontrollere, hvad de laver. Det er vist så galt, at det oven i købet kun skal være kommissionsdomstole nedsat af dette parlament, som skal kunne få indsigt.

Det er baggrunden for, at vi fremsætter dette forslag. Når der i Finanstilsynet er konstateret overtrædelse af gældende regelsæt og der af anklagemyndigheden er rejst tiltale, må det være på tide, at befolkningen får at vide, hvad det er, man har begået. Hvad er det for lovovertrædelser, man er sigtet for? Det kan ikke være meningen, at der igennem anke på anke og dørlukning skal kunne gå så lang tid, at man tror, at alting bliver glemt. Så længe jeg trækker vejret, bliver det i hvert fald ikke glemt, uanset hvor mange anker der kommer. Jeg skal med passende mellemrum tage det op fra dette Tings talerstol og minde enten denne eller andre regeringer om det.

Jeg er glad for i hvert tilfælde at kunne konstatere, at andre end jeg ønsker at få det her undersøgt til bunds. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om ministeren vil sørge for, at der bliver iværksat en sådan undersøgelse, så det fulde omfang af dørluknings- og navneforbudsproblematikken kommer på Folketingets bord.

Justitsministeren (Engell):

Jeg kan ikke alene svare ja, men også ja med tilbagevirkende kraft til fru Kirsten Jacobsens